

Glósur úr laganámi við Háskóla Íslands, 1 af 3

Bjarni Benediktsson – Háskóli Íslands – Laganám – Glósur – Lögræðisviptingar – Almenn hegningarlög
Eftirlit – Fjárnám

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Uppvaxtar- og námsár
Askja 1-4, Örk 3

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Slættir reglur gilda um lögrættisvæðinguna.

I. Reglur þess er ~~um~~ skriftungr lögrættis skipta
er svo sem flestar atvör skilbar reglur með
alkölsreglur. Rátt er gert fyrir hinu almenna
og þátt sett upp sem atalregla, sem þá oft
er veitt undanfanga frá i reistökum tilfallnum
svo sem þessum. Þeir er gert rátt fyrir þessum
sem almennu reglu að manni hafi hlöðit
nægilegan þroska til að ráta sjálfum sér
þe sína gæmli og þe sínu hl. En frá þessum
getur brugðit i tveir áttir nauvar, bæti i
þessum veg að manni hlöti þessum þroska fyrir
sta sitar, ~~þess~~ þessum með að þess af einhverjum
i stöðum missi hans þá þess hafi notit
hans i tveðrili, þátt fyrirnefnda i sígi endi
þá spurningungr er þess skal er lægri, enda er
sagður undanfanga. i þá átt vera þessum i sí
lögrættis.

Atalstær er liggja til þess að mestur væri
skriftungr lögrættis gæta veitt nauvar þessum.
I l. 60. 1917 § 5 er ~~þessum~~ þessum þessum gætt
með almennu reglu og er sitar talar nokkur
þessum þessum. Atalstær þessum er nauvar
og nauvar þessum er er nauvar eitt þessum, þessum
i sítt: nauvar þessum nauvar þessum er nauvar oft
nauvar þessum fram i eitt þessum, aldrar eitt þessum.

gæt veibi, (væðhals) osfró. Á nýrri mendi lögrætissviptingar-
völd verða að læra um það hvergi sínu hvort ást
væru þeir hendi. Í lögum 43.1927 § 47 er talið að
"þara ráðlausa með því síni", þeirri sviptingavæðfærð gæt.
Þeir eigi beitt þótt menn væru á sveit alment nema
þessi einbúur sé á en þá mendi standa á sama um
ást. hvort þeir af gæt veibi, drögðisþap með fæðslu
sönnuðsemi sta "fró.

II. Því næst er að athuga hvergi gæt: þarfið sviptinga-
Ann þá þar og mat tuennu hatti: A. Almenna heim. l. l. l.
l. 60.1914 og B. sév. heimildin í l. 43.1927. § 47.
A. Í l. 60.1914 er hvergi sagt frá hverjum fremur, en
um lögrætissviptingu skuli þara. Sjálfst. A. ut í gæt þá
þarfið frá til sjálfum, þá þá væri ekki titt. Ást mendi
þá þara frá venslanum þeim, er nefndin er
! Laga § 6 og ífrjinnarvæðing þara, en afriðitt síni
ekki þjállegt að þeir er löglaga þarman þara
að gæta við um framfærð: manni gæta þarfið þess,
a. m. b. þeir er hann væri á vegum þeirra og fram-
færð, þarman þar með t. d. kreditora þara, þeir
gæta gæt síni réttar á annan hátt oft. Þeir mendi þá
alment gilda að þarman þara eigi slíkt þarfið
til greina þara þeir þar frá þeim, er hann
taldi málið verða. Þá mendi og eigi þarfið þá
á þarman sjálfur gæt: átt fremur þarfið sátt.
ingur á stundum.

B. Í l. 43.1927. § 47 er eitt sév. heimild til l.

Þá Sv. l. 43. 1927 er svipt. veldið hjá rät herra, þá
seminlega atvinnuálagið herra, þá undir þessu hegra
fátækra. Um atva atferð er þat at segja at leita
skal til lagna lögreglustj. og fjárráðamanna skal annast
birtning in skattanna; stat dómara alla, og birtning
fram fara í sömu stöðum og annars.

III. A brif. 18. þigun lögrun. Sv. l. 8. 19. og Sv. l. 43. 1927
h. Athafnin lögrunarsvipts ranta í gildur þar, er.
hann skal rätta reglum þarf samþykki lögrun
til, eftir þá hert um svipt lögl. þá eris er
at ranta eta eining svipt. fjárráðis. Þetta
er þá eigi ískorast lögleg birtning ranta at
hafa farið fram ef um nema sannað sé, þá
sönnunarbirtin heikis í lögrun. eta lögrun. hant
at sé er hegra þá: átt af rätstöfumun; hafi
um svipt ritað.

Leifv. reglunnar þannu greina, rätmet eftirvart.
Skattabrotaskyldur ofnr.

Sv. og reglur um þannu fide eftirvart.

sviftungr og þar þar eftir sátt. reglun, en slík beiðni
vertur at komna fram frá sveitarstjórn og hafa met mæli
lögreglustjóra. Nú átt vit þá sveitarstjórn, en hann
þiggur stöðla frá en ekki dvalarsveit, en trúlega myndi
tillagna lögreglustjóra dvalarsveitar leitast, a. m. þ.
sýnist það velta betri tveggjingu, en þá lögreglustj
hinn væri leitast.

Þ. Sviftungrvald er og tveirbænar. #. Aln. hann
í dinn er í l. 60. 1917 og hefur alment verið gert vát
þegar at hann væri algilt en í uppi l. 43. 1924 er
séváberast, sem hejota hvi í bög vát, en fylgja vertur

A. Alment er valdit lagt undir heitast dómara þann
er lögsögu hefur á vandan þingi þess, en svifta skal
lögsögu. ~~En hann sýnist~~ þar þar hann er enn
dómstóthöfn at vata er vitanlega heimilt at áfrýja
henni, at hvi til heitarvittar. En í l. er sýnandi
gert vát þegar þar at innburt: sé áfrýjat ef hann
~~þess~~ sviftungr sé at vata, en ekki mynd a hvi
at sviftungr sé sýnast þegar undirdómi. At-
vitat er sé möguleiki þegar handi at hvi væri áinnu
þann einn þann "bessation" í sviftungrvirkum:
dómara at vata, en eigi sýnist þá óþjá þannu leq
vandun þess at svo sé met þant. Þitt
mun þibbeva at í lögunum sé gert vát þegar
þar þann tíðava myndi vera og þann einn þann
denunciatio a patróni" si hvi at vata og sé
þar áfrýjinn og heimil þá ~~þannu~~ sé þann.

um sýngjum skrift. at nota þann bryti og gæm-
lega hæg við alm.-reglum.

2. Um meðferð málsins er þetta at segja. Fyrir
undirvætt: er sagt at þolega skuli þeim reglum
er áður hef verið þólf um skriftingu lögreglu,
þetta þar þá næmest slátt, at öllu, þar at
áður mun hvi hef verið um framkvæmdarahl.
at nota: þetta ortaleg mun og vera vegna þat.
gerlu lögreglu þess samleginn brytt er svo
sem oft vill verða, at þess er eigi gætt at
taka öllum afleiðingum. Um meðferð máls-
ins fyrir undirvætt: mundi þess vegna
semilega fara svo sem sagt er at gert skuli er
máli er ~~þess vegna~~ best: vottur hefur viðurkað
af frekari gagna skuli leit, sem sagt fara
með þat sem alm.-lögreglumál, þ.e. lamari
it vege gögum af gjaldskránn og þessu sér
máli.

3. Afþinginnarvætt hefur þess vegna og þessu at: hi
sjálfur, þar of hann veri heill á vit: mundi semilega
vera verða lát: þat sitja við áberðan hann um
afþinginn, þ.e. ekki afþingd of hann gudi við skrift.
viðurkað. þá þar og taldir upp vandamenn hann
vefður, er þessa heimild hef. Þu upptalning getur
valdið hef, svo sem áður var get: þat er talja
at þessu afþingt: þessu fyrst of þat: sá st. vit. l.
þá hefur þess og verið haldið fram at þess málta

etít áfrýja, jafnvel þá enginn þeirra hefti átt hlut
at máli um beittu sviftungr, en auk þeirra mátti
og sá áfrýja, en beittuina hefti fram boði, þá
þjórskyldum væri. E. A.

Um mat þess máls fyrir gífurleiki þar segir í g.
gr. og segir þar engu við það að bota. en
þar segir.

4. Þótt mat allan vit sviftungr skal greiða af
almanna þeirra sviftungrinn þar er sá
þinginn þarinn, "vinnutandi í lögmætum skynslu" þá
skulu þeir en í hlut líga greiða, og það þar
allan þarum þótt mat er af hlut, þar með
að sjálfsgætu þar til lögmætis svifts
þarinn þarinn þá er þarum þarinn hefti, þá
þarinn þarinn. skal þá sáttu sáttu, málslu
E. t. v. má líta svo á þarum þetta líga þarinn
vit af svift. en veitt þarinn málslu. A. m. k.
segir að lí málslu samvinnu að sá er
áfrýja þarinn um þarinn, veitt. lík
áfr. þarinn í þarinn, greitt. þarinn þótt mat, en þá
af þarinn greitt. sáttu þarinn.

5. úrsk. skal rökst. og í þarinn hefti á um
þarinn þarinn svift. sá.

6. þarinn. þarinn en lögmætis. þarinn þarinn þarinn
sá. 7. gr. þarinn stj. völd ^{þarinn} ^{þarinn} þarinn þarinn
þarinn þarinn, sá. málslu. 30. 1928 málslu eftirveitt
þetta greitt þarinn þarinn. málslu en áfrýja

Í byrð 42. grein alm. þingingarlaga.

Greinin fjallar um svonefndan neyðarrétt og hlýðar svo...
slin veitir heimild til að ráðast á eiginnum manna til að forða
frá hattu, sem nafn gfi lífi og heilbrigði.
Í þegar um skjeringu greinarinnar er að ræða kemur niður
til greina út frá hvar sjávarnút. miðað hana og áhr.
hennar. Áður mun hafi verið litið svo á, at mun hvent
undantekningarákveðið veri at ræða, sem taki undan refsingu
verkuat, sem annars veri refsivertur. Nú er nokkurum
öttrun augum á þetta litið. Talið er at grein þessi
sé einboran leitastainn við ábörðun þess hvar
verðandi gfi beitt sé réttmæt, hún sé ein litur í
ábörðun réttarbróts hvar áhrins gfiðent, með henni sé
einungis svarið in hvarum atritum, sem itur hafi verið
talin all-vafasöm, ar hvar ungi á ungu líti stöð
söu og þar ungi þó ekki telja hana sem varisboran
gsta takmarkalinn.

Nú skilt sem itur hafi verið litið svo á, at hvar sé
verkuat, sem skenti réttindi annara manna hft: vatt' öög-
metur. Sér, niðri stöðunum sem einum eiga opprara sinn
at reija til hins danska lögspilings 900 mun ötrun
augum á þetta litið. Nú er talið, at þegar litastuli at hvar
stuli hvar verkuat er réttmæt at eigi, þá hvar

leysi alþingis. Skipun annara mendi e.t.v. vera
stjórn skipulega gíld út af fyrir sig, en þá t.d. fyrirver-
andi ráð herra bent: þórnunni á að hafa slíka meðferð
í skipun eftirmanns síns og sé er ráð herra
töku mendi eflaust verða slíki að ráð herra bl.
um brót í stjórnsýslum landsins.

Annars má hugsa sér tvenskan aðferð til að
þreifjast trausts Alþingis niðurstjórn til handa
a. að forsætisráð herra einn þegnt: þess er hann
rét: síðan hvernig hann taki með sér, b. að boer
og einn ráð herra þegnt: þess. Gleortveggja
mendi e.t.v. komna í nokkurt sama stöð niður
þeir að veri Alþingis þegnt: að losa við
einn ráð herra þá með: neyta forsvar til að
lata hann fara eða lita hann vandrætt: eða
slá munn þá sé háltnu hafa verið upp-takinn
að hvern einst. ráð herra þegnt: stöðust eða hlutl.
Alþingis og megi votta vandrætt í einn út af
fyrir sig, þá hlutur öll stjórnsýslu að beittast
lausn af forsvar. þer.

Um embætti menn slæmt gíldin þá, að þeir
verð: þeir að einn skipast í ein balt: að þeir
sjálfir íslki þess. Sama er um ráð herra, og

þat völd, sem þarangi er þengit. Þá eriga
þeir skv. § 47 skv. embættisstöðu sínum
einn manni sat: í Alþingi og mega taka
þar þátt í umræðum. Alþingi getur vísat
máli til þeirra og etla verður að þeir séu
skyldir til að svara fyrirspurn skv. § 50
því að annars væri sé réttur þingmanns
þytingarlitill, hið annat mál að sé skylda
nær næmest framþingjarleg. Þá verður
að etla, að ráðherra þá eigi sé alþing-
fullt veldis § 51 og flutt tillögum fyrir
þingit þá eigi sé í nafni þarungs, a. m. k.
nær ákveðið hafa verið þrakt:sevad svo
þá er og embættisbistatur ráðherra á þar
í stjórns. og varinn af § 76, í § 9. Varða
þeir þá að húa svo nærri Reykjavík, að
þeir megi þar störfum gegna. Ákveðið er
búsetu þessra annara emb. er að þeir
lögunum í rit og dreif, er þar njóta eigi
þvilibrar vaxtar.

Annars skiftis þarungs störfum með
ráðh. þá skal einn atit nefnst forstj. skv.
§ 13 og nær þat gefi með þarungs. augl.

man m. a. s. talið, at hver ráðherra sit af fyrri
sig beri ábyrgð á skipun sinni, enda geti svo
stundum farið ella, at enginn vilði hana taka.

Hobbs var þann á því at vera, hvernig
undirskriftum undir skipunarbréf ráðherra sé
háttat og þar með ábyrgð á skipunni sit af fyrri
sig. Eflaust mundi gilt, at prófvarandi forsvh., sem
og stundum mundi hafa þent á eftirnamnum sínum,
skrifat undir skipunarbréf þeirra nýju, eta m. k.
forsvh. En af svo allt endilega at vera getu
oft ortit vandvæt. Sú gamla geti verið látin
og ein geti hann talið iðverjandi at skipa þann
nýja og ekki viljat þar næmri komu. Sjúkt því
er seðt, at hin nýi forsvh. geti og skrifat undir
skipunarbréf sitt og felaða sína. Þessi vandvæt.
geta eigi ortit á um venjulegum embættismann,
því at hann þarf at selja til aðra veitingarvaldi
og of það vill hann þá hlýtur hann elub.
ella ekki... I bilyrdin sbr. 8 116.

III. Það er eigi áinungis at tilvera ráðherra
sé ábættin í stj. skr. heldur er þar og at finna
leitbeinir og um tölu þeirra, sem vitanlega
eru ekki um aðra embö, nema þá um endursk.

landsveibninga slv. § 29. Þegar stjórsl. 1920 var
samþykkt voru í gildi lög 1. 1917 er sagt að
ráðherra skyldu vera 3. Með 811 er ákveðið að
þannig ákveðið tölur þeirra, en þá er spurn.
hvort hann sé um það alveg óbændur, eta
stjórsl. setji þar sínum tölum. er hann verti að
fara eftir. þar sem á ráðh. er minnst: stjórsl. sýnist
gjf. gert ráð þegar að þeir séu fleiri en einn
en slv. §§ 13 og 14 sýnist eigi verða fram hjá því
þannig að þeir séu a.m.k. þeir. Eins forst. h.

III. Stöf venjulegra embættismaura eru
venjulega ákveðin með lögum (einföldum) slv.
t. d. l. 22. 1949 um hestarett l. 35. 1909 um
háskóla og frv., en í stjórsl. eru ginsar leit-
beirningar um stöf ráðherra, sem eru þá
vartar af § 76. slv. § 9 fara ráðh. gjf.
með hit að sta. völd: málfrum ríkisráðs
með þeim tölum. er stjórsl. setur. Ráðherra
eiga set: í ríkisráð: þeir geta haldið sam-
þunden er nefnast ráðherrafrundi. Undirskrift
þeirra þarf slv. § 15. þeir veita gjf. embætti
slv. § 16 þeir með að þeirra þannig gæva sam-
við erlend ríki gjf. þeir geta átt framkvæmi-
rætt að lögum og fara gjf. rannvevul. með

Gjafirvit.

IV. Samt embættismanna alm. samsam eru á kvæti
: robburskonar heildar, í fullkomnum þá frá
1919 nr. 71 um sam ráðherra eru l. 37. 1919.
Niðar þess veggi djúrt á uppþot og forrh.

Samhverul. þess uppþot : fjárlögum. Síðeymit ath

V. 1. Allir embættismenn hafa ábyrgð á störfum
sinnum, og þeir verður þeir eigi talin
embættismenn. Samt ábyrgð alment er
skipt met 13. kap. lög. 1869. þess á kvæti : er
at vísu og talin gilda um ráðherra er
um þá gilda og sér lög l. 1 1904. Gilda um
þá sérreglu at þeir hafi : er á þessum mætti
þess at þess sem þess er um venjul. embættism
: höndum dómur lastgjörnum er alf-
þess þess met stj. lög. 10. Sérstakur dómur
landsdómur, lög. l. 11. 1905. Þess þess mal.
Um venjulega embættismenn þess á þess.
24. gr. Til greina sem um atva, er um
ráðherra gilda þess at þessum þess til
þess sem þess alfþess at þess þess
grein.

2. Auk þess er al. er hin politiska
ábyrgð, sem eflaust vegur meira í framfar

venjúl. gert ráð fyrir af-lanari setu hris
a. m. b. þar til eili eta vanheilna ísáku
hann.

1. Um venjulega embætti menn gildir það
at framkvæmt. um fráför þeirra getur
þannit frá þeirra sjálfum og veitingar.
valdinn, sbr. þá sérreglu um embætti
starfalausa dómendur. Sama getur og verid
um ráðh. hann getur ísbat þess sjálfur
at fara og komungur getur afsagt at hafa
hann. En auk þessa berum til greina
vart namat alþingis, og verður ráð herra
í þessu ef hann hefur það, þá mundi
virkisgjörningi heimilt at njóta þing
sbr. § 20 til at regna fylgi sitt há
þjóðinni og þyrfti þá eigi at fara fyrir
en þannit veri: fyris at það veri eigi
nægilegt.

2. Það er sbr. l. 2. b. 4/5 sagt at
lema ráðh. frá um brett. í þingja metti
hvort þá þyrfti og samþ. skunungs, en
seo sijnast eigi. Annars mundi nóg
sjaldan til þessa koma, því at ráðh.

síguist vera farið lengra : að heimila umræðu í rétt
annara sbr. t.d. 201 gr. þar hlitum að vera réttmætt að
leggja allt annað en líf og heilbrigði : í söluvar til að
frelsa úr háða. Sbr. og § 110, 2 „gerir allt sem í
hans valdi stendur“, þá er og í fjölmörgum öðrum
lagaáttum heimilast að leggja sígu : í söluvar til
þess að frelsa aðra eigna, sbr. t.d. §. 20. 1875 og 20
l. 85. 1907 og 27, ábrotin um sameiginlegt sjö-
tjóir : VIII bap. sigll. 56. 1914. Sjá t.d. og um
bannit við vinnu á helgidögum, sem leyfilegt er
að berjóta af brýna nætursyn þar til. Matl. þeir og
jafnvel minna á ábrotin um settharfs- og kastrati.
er matur getur hlöðit við að mata ekki t.d. á
sattalundi, er felle mistur af matur getur sýnt
fram á mætur tiltekna nætursyn sína til fjör-
veru. En þrátt fyrir það að svo verði mi hlöðit á
þessi greining milli absoluta og relatíva gæta verði ósk
höft, er eigi þar met sagt, að réttmætt sé að leggja í
söluvar áttbrot öðrum til frelsunar alveg ein tillits
til verðmætis. Þess verður að berjást, að það sem þyrfa
á sé verðmæra en hitt, sem lagt er : í söluvar, þar
vanbrotit verði. Þar á um fastar reglur :

þagst og fremst að atkæga nauðsyn og gæðsemi hans sjálfs
í sambandi við þá hættu sem af honum leitir og getur
leitt. Þennan þannig í annan bögin til atkægunar nauðsyn
á því að tilortin réttindi séu öðbert en í hinum bögin
hafilegt atkæfa þessi fjórir einstaklingana. Ef nauðsynni
og gæðsemi verður verður talin meiri tjóni því er
af honum kann að hljóttast er verlanotendum lögmæt
~~öð~~ lögmæt, þar með mannað refsivertur þá
bötabylda getur verið fjórir kann. Saman er í þessu
sambandi að atkæga að svipst hegur þessari
þennur þegar fram : Gf. sv. Nr. 13 „Ök : öllum stötum
þeim, er menn skulu séu til þarfinda minna ok með
mönnum til hegligra hluta til að veita, þá eru þessi
vátaverk meiri meirandi en lítt, er engin nauðsyn hefur
til, nema gæðsi ok mikil skamsyni“

II. Ut frá þessu sjónarmiði verður mi að skýja
42. gr. alm. hegl.

Þessi ortum greinanna er átt við þat, að einhver hatta
vofi eflir lífi eða heilbrigði sjálfs manns eða annars og er
honum þá heimilt að taka og spilla eignum þriðja manns
til björgunar.

1. Slér er einnigis átt við þat er egnir þriðja manns
er tekið er eini þá spilt sé eignum þess er öðgmata

erás gefir á manni. Það fellur undir neyðarvörn, sem
er vísa er þessum ákvæðum skyld er þó annað.

2. Eigi þrofast að hjörgrunni takist, verkitt jöfn réttmælt
fyrir þú, er þó mundi að sjálfsgötu nobbunum seinnibik
fyrir hjörgrunarmöguleikum verða þrofast. Á hinu
bögun er þess og að gæta að hef: legið nær að gripa
t. l. annara vöða til hjörgrunarmunna þá verður að
nota þau er sleppa þessu.

3. Heimilat er að "taka og spilla" eigu annars manns
til að forða inn hattu, sem vofir gfiu lífi ~~og~~ heil-
brigt: Samir vilja hita svo á sem hár sé heim-
ilat dinnugis að leggja svonefnd "relatíu" gæti: í
söluvar fyrir "absolut" gæti og lengra megi eigi fara.
Þenda og á, að hár sé um beina ~~hinnar~~ á réttar-
vit saklaus þritjannum og þó leyflegt sé
talit að fara lengra er um neyðarvörn sé að nota,
þó vert: verandi réttargæti: undir þessum þringum
stetum að njóta ríkari verndar. Við þetta er þó
það að athuga fyrst og fremst að greining milli
relatíva réttargæta og annara sýnist all-
vís og virtist með nobbunum rétt: megi halda fram
að allur réttur sé relatívur. En svo er það
að þegar í heyringarlögum á öðrum stöðum

sem bærur væri fyrir slíkt brot mundi
þegar vera búinn að glata trausti
Alþingis og farið frá þessvegna.

þess áhrif til að geta að hún verður að vera þannig
loftsmott. til vitundar svo fyrir hvern sé beiddur.

b. Sagu þessá samninga þarf gjólf. að samþykkingu
hvernig sem fram er settur, sýnist þetta það af
því að venjuleg er þar forsenda að gagnatili verði og
bundin eftir það ekki eftir í hvernig formi upphl. loft er.
c. Trúllita saman. sýnist sama gilda um, er það er
þeir saman. er

II. Þá er að athuga hvort til þess þurfi að samþykki
sé gilt. En þess þá fyrst að geta að þar sem samþykki
er oft samþara því að matar taki spjöldu á sig
þarf elur sé gætt oft að vera gilda að öllum loftaregl.
1. En hér berum einhvern til greina að samþykki
verður að hafa þannig neq.lega samninga til
vitundar loftsgjöfa aftur. Þar þar vitanlega
niðög eftir atvikið hvernig reini. Þá ást þeim.
ná þá geta þess að hafi loftsgjöfa í ást. Þ
einuvern tíma þá verður samþykki að vera
þannig til hana innan þess tíma. Ath. að
samb. þannig til. Elbi þessist að það sé þannig
til vitundar hvers sýnist það leita af slæmum
reglunum um að þegar upplýsing ástíður þeim
nott, er hana gefur þá sé niðg að hún sé þannig
til mottabanda en vitneskju hans þarf eigi.
Haf. enginn tími verit þessum ortum fram tekum
þá er niðg að samþykki þannig loftsmottabanda.

Æftirlit.

Andri II. var það ráðgjafi, at ráðherrar væra þurfa at kafa traust alþingis til at geta gengið störfum sínum. Ef þeim verður eitthvað á, þá mun oft fara svo at Alþingi missi traust á þeim og þeir verði þeir at fara frá. Alþ. veitir þeim þannig nokkurt atböld, en bjósundur aftur Alþingi og mun þetta traustasta trygggingin, þá veit sé á stundum því þvi at ráðherrar misbeiti sígi valdi sínu.

3. þá kemur og vitanlega hin síðfentilega ábyrgð er hver heilbrigðis mater hefur á verbum sínum en sem hafa getur til beggja vora brogðit.

VI. Ráðherrar geta mist starfa sína með tvennum hætti; lausnaveiting löðrunar og með lömni. Sama má stjórta segja um eitthvottismenn alment, en þá þarna nokkvar sérreglu til greina um ráðherra. Um kvortu gildir það at vísa, at þeim er veittur starfinn um öðruvísi tíma, en þar sem ráð er því þvi gert þegar: upphafi at skattum ráðh. sé með öllu öviss þá er

Swæta loford þarf að samþykka, hvort þarf til þess að samþykki sé gilt og hverja þyngu hefur samþykkið um réttindi og skyldur aðila?

I. 12ðli loforda. Elski leith af þvi.

2. þv þv er slíkt talið gilda um sum loford.

Mund. loford. a. Sjáfr. ~~Mund.~~ skrifl.

b. sagnbætur sum. ~~Mund.~~ skrifl. síml.

Skrifl. loford c. Tvilbita gemingar.

á síml. II. Samþykki gildi samþykkis.

1. þarf að vera samræmt að því.

2. þarf að hafa nógu summa.

III: 1. loforda mottakanda.

2. loforda sagnala.

I. 1. Þörf samþykkis verður eigi lið af öðri loforda. Lofordaerlennur íslensku byggja á traustsbeiningunni og leidir það þegar af þessu að hafi lofordsgjafi valdið þá eftirvartviga hjá lofordsmottakari þá hann mundi standa við loford sitt án vartanlegs samþykkis þá verður lofordsgjafi bundinn er það loford hans berist til vitundar hans.

2. En þá þessu sé svo vart er eigi þar met sagt að samþykki sé eigi þörf á sumum lofordum, leidir það og einnig af traustsbeiningunni að eigi lofordsgjafi að segja að lofordsgjafi vill þvi at eins verða bundinn at samþykki þessu til þá þar hann engan vilt eta a. m. b. eigi fulltruggan vilt þvi er hann hefur samþykkt. Af þessu er aut sagt at þegar lofordsgjafi hefur berist áskilið sér samþykki, svo og þegar slíkt verður talið fylgilt í verslunartísku þá er samþykki þörf. Sam sé atalreglan sú at þar þar eftir vilja atila. En ef eigi eru fyrir berdi upplýsingar um hann í sáttabókari aut. tilfallum þarf at athuga hvernig þari og hvert hagt sé at setja upp nokkrar alm. reglur, er a. m. b. sér til leit beirningar.

En þá vilt at athuga einstaka flokka loforda og vita hvert um þá má álykta.

a. þar sem skyldan er öll öðrum megin gjöfu. Men þá talið at til þess at munur loford verði bundandi þörf samþykkis lofordsgjafa, þá þegar. En skilleg gjöfugler þessu mun gild þá ebbart samþykki þessu, er þar vilt er

innan tína er svo se reibrætur: sendinger. tíni
loforts leus til mottabanda, þar þá mig eftir þer
hvernig lofort. t er sent og hvernig samgöngum er
háttast, þá lofort. tína þer loforts mottabanda
að átta sig á málinu og byrja sér atvita þess,
er sam þess leus er undir borit. Mundi
þar fara eftir þer hvert um verður þess er
at nota eta elki, sbr. atalreglu þess. 12.

Þess lofort. sendinger tíni samþess til
lofortsgjafa um þess er sbr. at segja sam
atvita undir a. at eftir stöðhættum og sendinger
nata þess, er þá þess at geta at lofort. gjafa
gjafi t. d. sent lofort. sbr. þess þess er
hinn og at svara á sama hátt.

Á sama stund þá eitt þess atvita tali.
þess tína er í atla mátt. of þess sbr. at
ötum litum. *

Þess sam þess sbr. þess sögðu eigi sbr.
þess fljótt til lofortsgjafa er þess eigi gilt sam
slíkt, er þess at hafa sbr. sbr.

III. at nota.

2. Samþess verður at efni til at svara
til þess er lofort. lofortsgjafa geta til a,
þá þess þess er þess þess sbr. til þess
þess þess er atla mátt. at: lofort. þess. En
of þess er sbr. verður þess eigi gilt tali
er geta þess sbr. III.

III. 1. (Þessi samþykking hefur verið talin koma af því, at
sest er at ljóði loferts sé komit undir vilja loferts-
gjafa en eigi óvænsbarnittheori at lofertsgjafi; eiti
þegar at vera bundinn, ^{því fullt og allt} slíkt er þó ljáttáta.)

Ét líklegt er at lita svo á enda; samvæmi vit
kæsimuni beggja at lofertsgjafi verit. at vísu
þegar bundinn er loferti hefur komit til ritunda
hinum en hitt er mjög líklegt at slíkt sé eigi
óendanlegt og þessi loferti er því at vísu bundandi
því lofertsgjafa þess til þess hefur höft þann
móð. frest er getur: II. En ef þess kemur eigi
þá verður hann laus svo og ef slíkt er ósam-
væmt.

2. þess til lofertsgjafi hefur samþykkt loferti
dætur hann engan rétt, hann getur sýnt honum
neitt at í löst hann, en eftir þess getur
hann afsalast honum einungis.

En þó samþykki þessi of samt þess
at loferts mitt. hafi getat því þess, þá getur
lofertsgjafi eigi at ritur teki þess gilt þá
hann sé eigi skyldur til, og ef hann sei at
loferts samþykkinggjafi veri þess at þess
at alt veri í lagi mundi hann þess
at gera honum atvænt ef hann vilji eigi
verta bundinn. Þannverandi er um þess
at segja ef loferti er ósamvæmt loferti; en
lofertsgjafi sei at loferts samp. sé þess óljóst þess

mundi hann þurfa að gefa honum atvart, ef
hann tæpi slíkt samþ. eigi gilt.

Þá gæta skilum og stundum verið svo
hátt að loforðs miðtakandi megi sjá góðum
og skynsamur matar líta svo á að seinþun samþ.
eta í samræmi að efri hefti: verið loforðs miðtakandi
ljóst og hefur hann þá a.m.b. oftast ástæðu til að
líta svo á sem samþykkingu hefti: viljast gefa
honum nýtt tilboð, sem sé vertur þá bundin
við sko. reglunum eftir l. heit að framan.

'D' íslensku lögunum munu engin almenn lagaður
vera til er in málinu sberinu sé atvritum
þeim er upp sakna i sambandi við þat.
Sart er vát fyrir þat á einstöku stat at samf.
þarfi, svo sem i tslyp. 257. 1820 er slíkt ákv.
er vitanlega talmarkað at þytingu og eigi nema
rétt til stutnings.

Um þessi atvriti verður þat sagt at fara eftir
meginreglum ísl. laga og þat er af þeim komi
at verða leitt i hverju einstöku til felli með
semmilögum ályktunum.

Lofortareglurnar íslensku hvila á traustu
þeningunum, þ. v. þeim þat réttur lofordsmott
eftir þat sem komi i sporum góts og skynsames
manns gat verdt i ~~íslensku~~ talpa af lofordinu.
Sjónst þegar af þat megi ályfta at

Dr. Hans Preiss

Buchhandlung und Antiquariat für
Geisteswissenschaften des In- u. Auslandes
BERLIN NW7, Charlottenstraße 42

Fernsprecher: A 6 Merkur 7864, 7865

1 Abh. d. Soz. d. Rechts 9 -

1 Demokrat. Partei 11 40

1 Angew. Soz. 1 -

1 Lederer Plan 1 20

22 60

0209

38

© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

4. Þá getur stundum verið heppilegt að við hafa
aðfært þá er segir í §§ 21 og 22. Þá er aðfært við
höft þar bröf þeirra lömbafrí samam samam greiðslu
upp í skuld sína og verður ákveðið þeim eiginu
greiðslumanna. Í § 26 eru nokkrar fyrirmæli um
notkun þ. Þessi nokkrar þar eftir verður
eignarmannar þessum þriggja gættastofnunum gegn
þessum hafa þessum. að gera.

5. Þá getur loks verið að aðilar þessum sé samam um
það við fjármálgættina að lömbafrí skuli taka
einkver verðmæti upp í bröf sína og þessum þá
til greina einkverum dæti in solutum er
þessum í sama stötu ritur að skiltum aðila
þessum lokið.

II. Til þess mun þessum, að eigi gengur svo greitt
þessum sem sagt var um þessum, einkver verðmæti
þessum að vísu að þessum er þessum er eigi svo
þessum sem sagt var, um þessum og er þessum að athuga
þessum rétt bröf þessum munu hlottast. Þá er
þessum að þessum þessum dæti að þessum.
þessum fjármálgættina munu og þessum þessum
þessum greitt upplýst þessum. þessum, þessum munu
upplýst

80
at hafa verið þinglýst í varnarþingi fasteign-
aminna. Þess hefur að gata að þinglýsingar þarf
eigi gagnvart öðrum skuldheimtunnum
skuldmannta og mundi þeir síðara fjármánu þann
einnungis veita þeim rétt, er stæti að baki
rétti hins fyrsta fjármánskafa og engin áhrif
hefur þeir haldur þó skuldmanntur verði gjald-
þrota, skv. t. d. § 50 og skl. § 34, rétt minn
standur á heggðum af gjaldþrotinu og hefur
þær engin áhrif hvort þannum hefur verið þing-
lýst eða eigi. Þó sýnist svo að hafi

Skiljan er verðandi fjármánu.

I. Stundum þar eru að skuldbindingum þar þegar full-
nægja við fjármánu en til þess þar hann einungis þröggva
við en áður, en þessari réttargættu þessa og til að komna
þá hans hálfu áður honum sé fullnægja. Skal þessa tilvitni
athugað hér litillega undir I.

1. Ef veita þessum eru þess borgar þess: dómkafa
þá umskilafullt upp: skuldb. skv. áfl. 19. 1887 § 20,
3. mgr. Dómkafi dómkafi á þessum, á einungis við sátt,
gildis á skiljan og ~~skuldb. skv. áfl. 19. 1887 § 20~~ Ef þessum
nægja er dómkafa fullnægja, hann ortum sigandi þessum
og skiljan atila lokit. Ella gert fjármánu þessum afgangi.

2. Skv. sömu grein áfl. getur dómkafi skiljan skiljan
undir at taka við þessum: þessum upp á sjálfan
þessum, en hann þessum við at réttar sátt og: gjöldþessum
er þessum. ~~Skv. þessum~~ þessum undir 1.

3. Þá getur verið at hjá skuldb. þessum þessum
skiljan, sem gangverð kafi og sátt þá ástutlaust
annat en leggja þessum þessum þessum til t. l. eignar. T. d.
við deildarbréf og viðskuldb. skv. áfl. 19. 1887 § 20,
atila þessum þessum þessum við þessum uppþessum-
þessum: og slíku. Sömu sátt og sé þessum þessum
þessum, sem sátt verða greiddar at við greittþessum
þessum þessum þessum.

sem um annað lausafé og sýnist svo sem
reglur l. 30. lq. § 4 hafi verið þar um getat
breytt.

B. Um notkunarrétt og afnata hinna fjármanna
verðmata er þetta at segja:

1. Þær § 4 b, 1 mgr. helst fasteign, er fjármann er gefur
í þennu sjálfri í umráð um skuldmanns þar til
máttunguupphöfð þar fram, nema svo requirist at
hinn spillist af hans völdum eða rými, þá getur
dómhafi lát. þ. fögeta skifta hann umráðum um.
Gler sýnist röt fyrir þar gefur at fasteignin
sé upphöf. í umráðum gerdarþola og þann verti
einnigis skiftur þennu er í daginn sé þannit
hann þar illa met hann. Þetta mundi og t. þost, er
þá mundi þest og geta verit fyrirfram sjáan.
legt af fyrra framferti skuldmanns at hann þegni
eigi met eignum at fara. Þennilega mundi verda gerdar
allstrangan þrófur til þess at gerdarþoli verit
skiftur afnotum um. Svo mundi og vera um 12 skil.

2. Um lausafé hefur skuldmannur oftur í
næst: regur rétt til at halda þar í vörslum
sinnum nema hann setji trygggingu fyrir þar
at þar verit veritist í vörslum hans skuldni.

Fjarðarmús kafa er aftur á móti rétt at taka munir
til sín til geymslu, en þarf at setja tryggingu
þari vert þeirra venulega fram sír bröfu
hans. Fjarðarmús kafi hefur þannig engan rétt
til notkunar hlutanna en mundi þó heimilt
at kafa slík not af þeim, at þeir spennt sig
af notkunarleysi. Allan ^{en þann get. komst r. l. skuldi} átt af þeim á skulduvottu
þá er og heimilt at feila fjarðarmús munir
til geymslu sbr. minni á br. 847, h mgr.

Slaf: munirir verit í vörslum fjarðarmús
getur skulduvott verit óheimilt at heimta þá
sbr. 849.

3. Skulduvott mundi óheimilt at taka við
greiðslu upp: bröfur sínar, sbr. 848 heldur
mundu þar eiga at ganga til fjármánskafta
og þá vantarlega skulduvott við hans
bröfu.

6. Fjarðarmús getur fullt við er.

1. V:ð sölu við uppbót, er þá tilgangs
gæmingsins nátt, V:ð þá getur og sidari ^{bröf au fullnæg} v:ð kafi fullt

2. Sbr. reglum: 22. gr. gjf. 25. 1929.
og sýnist þér eigi sérstök ástæða til at
bæmast min á þá grein.

3. Sko. 50. gr. h. mgr. fellur fjármán ^{niður} í lausafé, sem hefur
hefur: vörslum skuldmannta, verð: hann gjaldþrotar eða
þrángar frá atvirk lausdrótvar geri fjármán hjá
hannum, ef fjármánshafi hefur öfver.

A minni vit að réttminni gletast gegnum
öðrum kreditörum eðli gægu, vitsemdum.
þá er og þó að athuga að þrátt fyrir í frjýsin
getur skuldkn. verð minnum við vörslum
getur þola met nýri fjármánsgerð svo að ortal
er sigi at þeir hefti rétt.

4. Loks geta fjármánda minni farið og
gletast þá vitant. at þóvætt yfir þeir
sem annar réttur.

Fer þá mjög eftir því hvers eðlis þátt er sem fjármáni er tekið.

1. Sé fjármáni gert: þar teygir, en eigi í átti hennar og tekjum, heldur hún áfram út vera í umráðum skuldbands, þar til er nauðungar-
upphöf fer fram, nema svo requirit, at hún spillist af hvers völdum áta réttur og getur fíget: þá ferget "Strom forráð hennar, sbr. b. 4/6. 1 my. 3 þar þessari grein helst eignis yfir:
: ~~væðslum~~ skuldbands en honum er skylt at fara samlega með hana og mundi verða befaðat allmikils hindulessis af honum til þess at hún gæti: skiptur umráðum hennar. Yfir þessu mundi fíget: eigi þá dómhafa umráð eignarinnar heldur einhverjum þriðja manni og mundi þóstruð af því talinu með "Strom þóstruð: við atfarangertina.

Skuldband er óheimilt at selja huna fjármundi eigi áta veita önnur þau réttindi yfir henni, sem í böga fer við rétt dómhafa. En til þess at þátt hana hafi gildi gegnvert þann er er í góðri trú (löglegam saman hlytur at merkja þetta) þá með samun. rétt yfir henni þarf fjármunna

vants, er lígi væri: samvæmi vit vott bröfuhafa,
er in þeir er balt mat heimild koinhafa til að
heimta blutina in vörslum bröfuhafa, skv. númer
undir notkennavottunum. Gleir þemur og til
greina að sé blutunum: vörslum þvittja-
manns skv. § 49 getur fjárváms hafi beitt þess
að þóget: tilþygni þeim þvittja manni, að þemur
sé óheimilt að lata blutina af hendi til skuldu-
vants. Þá verður og um lausafi að geta þess
að hafi gegnvert skulduvottunum skuldu-
vants þarf hann að hafa náð blutnum in
vörslum skulduvants innan 12 vikna, skv.
§ 50 og það, er þemur verður sagt um
viturfall fjárváms.

2. Þá er um bröfuvottindi er að ræða,
sem tekur verð: fjárvámi þarf að vísu eigi
þinglýsingar vit en af skuldubréf um tekur
fjárvámi til sölu vit upplott skal í þess
vita um fjárvámið alla þemur það eigi gildi
gegnavert þeim, er sitar þarf það til eigna-
ræða at verð. og eigi vísu um fjárvámið þá
gegnavert skulduvott sjálfum, er in þess at
vita af af fjárváminu þemur sitan borgat?

sem sem um annat vet veri að ræða. Glei vit er
að athuga að með "löglegum sömum" hlýtur
er að vera átt vit það, að vitsmændi þurfi
að vera þó að fíla til þess að þann
öðlitt þenna rétt. Þá er það og sýnilegt að
sinnings er átt vit þá er með samningum
ná rétti. Glei eigninni er eigi aðra skuld hanta
menn eta slíka. Fellur fjármátt þvi eigi réttur
þá annar gævi fjármátt öðru þinglýsing þess
öðra þvi fram eta skulduráttur verð: gjald-
þrota þá stant fjármátt. Á öðru gjald þess
sem þinglýsingunni er háttat.

4. Um skip þann að vera nokkur refs-
skv. II. þag. sígl. 56. 1914 fer með skip skrásettu
skyld að þvi er stant stöfun^{og verð} eignaréttur
eta eignarhafa eftir reglum um um fasteignir
eftir þvi sem þann verður viðkomandi.
Sýnist þvi um aðfararvet i skipi skrásettu
þara sem lýst var undir 3, þá skal þinglýsa
fjármáttgjöldunni þar sem skipið var
skrásett skv. 97 sígl. Skrásetningarskyld
er skip 12 smálestir eta stant skv. l. 29.
1725 § 3. Um samanni skip hlýtur að þara

Svevjan reglur gilda um lögrotissviptingar.

I. Metalkjöfsvæglur sem gilda um lögrotissaldur.

A. Statur til sviptingar. sv. 5. gr. l. 60. 1917. § 1.

II. Svevjan geta krafist sviptingar. Sv. 5. gr. l. 60. 1917. § 1. 43. 1927. § 1. 43. 1927. § 47.

~~III~~ III. Sviftingavald.

IV. Birting in skurtar.

V. Ahrif sviptingar.

I. Statur

II. Ahrif sviptingar

1. Svevjan geta krafist.

2. Sviftingavald. A. l. 60. 1917. B. l. 43. 1927.

3. Metalfert málur. ~~Statur~~ ^{Undirritun} ^{Skrifitun}

4. Birting in skurtar.

5. Ahrif sviptingar.